

тайнственитѣ гласове на нощнитѣ птици, сладкото преживяне на говедата и тежката въздишка на нѣкоя крава. Презъ малкото открито прозорче на покрива надъ мене бдѣха кротко отъ синия небесенъ куполъ бѣлитѣ звезди. Презъ тия нощи, изпълнени съ видения и страхъ, азъ не мислѣхъ за никого на свѣта, освенъ за Ангелинка. Нейното име ми навѣваше хиляди невинни и щастливи мисли. Азъ си я представлявахъ мѣничка, хвърчаща, прилична на нѣкакво бѣло врабче, съ лице сияеще и усмихнато като на ангелчетата изписани въ черковата. Азъ бѣхъ нейния юначенъ покровитель, мислено я съпровождахъ по свѣта и я пазѣхъ отъ всичко зло. Убивахъ огнения змей, който искаше да я открадне. Търсѣхъ я въ тайнственитѣ подземни царства и я спасявахъ върху крилетѣ на орелъ, когото сваляхъ отъ облацитѣ само съ погледа си. Разврѣзвахъ страшни магии, които я бѣха преобразили въ златна пчела и завладѣвахъ сказочни земи, дето царувахъ заедно съ нея.

И колко, колко желаехъ азъ да видя съ очитѣ си царицата на моята фантазия, съ която неотлъчно живѣехъ.

Единъ понеделникъ, като се връщахъ отъ планината, на портата ме срещна леля Станка, загубена отъ щастие.

— На, чети! Писмо отъ леля ти Дѣмша.

Като погледнахъ леля Станка, стори ми се, че се смѣра радостно всичко по нея: и лицето ѝ, и кривнатата ѝ напухана съ брашно пребрадка, и дрехитѣ ѝ, и обицитѣ ѝ, и възпретнатитѣ ѝ ржави, и тестенитѣ ѝ до лактитѣ ржце.

Наоколо се натрупаха дечурлигата и азъ, подпрянъ на шията на магарето, засричахъ премалялъ